

lille Stykke af Gulvet, og Professor Bendix fulgte ham bekymret med sine trofaste Hundedøjne.

Tilslidst standsede han foran Lægen; og da denne derfor vilde rejse sig, lagde han Haanden paa hans Skulder og bad ham blive siddende.

»Jeg har nu gjort Dem bekendt med mit Ønske, og at jeg selv overtager Risikoen. Jeg veed, at Chancen for et heldigt Udfald i ingen Henseende har forbedret sig for mig siden sidst. Men De har jo Ord for at have en lykkelig Haand, Professor Bendix. Og hvem kan vide? Maaske gælder Statistiken kun for Klodianer.«

For at undgaa at sige ham Sandheden bad Professoren om Betænkningstid. Han vilde gerne raadføre sig med Professor Hagen, der nu saa længe havde tilset ham.

»Jeg giver Dem Frist til imorgen!« sagde Enslev. »Men ikke længer! Jeg taaler alt undtagen Uvisheden. Staar jeg det ikke igennem, taber Verden ikke noget ved at blive en syg og træt Mand kvit — og jeg endnu mindre. Men kommer jeg over det . . . kan De skaffe mig min fulde Rørlighed tilbage blot for to Aar . . . saa skal der blive holdt Dommedag her i Landet, saa Usselryggene skal ryste i deres Smuthuller af Skræk. — Veed De, Professor Bendix, at jeg ikke siden min Ungdom har følt mig saa fri og glad som i Aften. De for-